

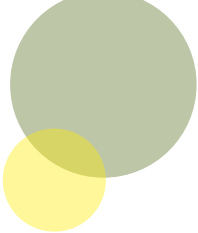
– OG JEG ER DEN TREDJE.

Jeg begyndte 1. april i en nyoprettet tredje præstestilling i sognet - Normalt markeres det, og der er lejlighed til at hilse på hinanden – men det er tiden jo slet ikke til lige nu.

I stedet vil jeg præsentere mig lidt her og glæde mig til at få lov at trykke jer i hånden, se jer ind i øjnene, høre jeres livshistorier og dele tro og tvivl, håb og fortvivlelse og livets muligheder, umuligheder og skelsættende begivenheder med jer - når verden igen bliver til at bevæge sig frit i og have kontakt med hinanden igen på tværs af små lukkede grupper, og uden at vi udsætter hinanden for for stor smittefare.

Jeg er 47 år og 1. generationspræst i min familie - så det lå ikke i kortene, at jeg skulle blive præst - men det blev jeg, og det har jeg været, siden jeg blev ordineret til min første stilling i Margrethekirken i Aalborg i 2008 - Faktisk blev jeg ordineret sammen med Helle, som I allerede kender, som jeres præst her i sognet - og jeg glæder mig til at blive en del af holdet sammen med hende og Ninni.

Jeg har været både deltids og fuldtids, fastansat og vikar. Jeg har været glad for mit arbejde og har været ved at gå ud af mit gode skind over det nogen gange, når noget har spændt ben for det gode samarbejde alle os imellem, der jo sammen er kirken, og det har skygget for det glade – for mig helt livsnødvendige - budskab om tro håb og kærlighed, som er større end os, og større end vi som mennesker kan skabe af os selv eller skal præstere, som kommer fra Gud. Vi kan finde mod og inspiration til at lade kærligheden, troen og håbet komme til orde og handling i vores liv og tilværelse. Nogen gange tror jeg, at det kommer til orde - også eller måske især - når vi ikke er så bevidste om det, men bare glemmer os

selv og vores egne planer for at hjælpe et andet menneske, der har brug for os – til at række ud efter eller modtage noget fra hinanden. Fra den fremmede vi møder på gaden til vores allernærmeste menneskelige forbindelser.

Og apropos det - så er min nære familiesituation sådan, at jeg er gift med Troels, der har Nanna på 10 år. Selv har jeg to børn Gabriel på 21 år og Alma på 19 år og har boet i kollektiv sammen med mine forældre, siden mine børn var små, og deres far og jeg gik fra hinanden. I dag består kollektivet af min mor, jeg selv og mine næsten voksne børn, hund og høns. Det betyder, at jeg er blevet en slags “delemor” med to adresser i Nibe og omegn, som jeg prøver at balancere tid og liv imellem. Det går ikke helt op, men det gør livet jo sjældent andet end i små velsignede øjeblikke - Og det rummer livet heldigvis også mange af. De øjeblikke er som regel, når livet bare flyder uhindret og frit, nærværende og kærlighedsfuldt imellem os, og det binder os sammen, som dele af et stort fællesskab i Gud, som hinandens familie uanset biologi, familieforhold, kulturelle forskelle, og hvad der ellers kan skille os ad.

Det frit flydende liv har lidt trange kår nu, og det kalder på andre måder at mødes og kommunikere med hinanden på under sloganet “sammen hver for sig”, men jeg glæder mig til at træffe alle jer i kirken og sognet, som jeg er og skal være kirke sammen med, hvad enten det er til søndagens gudstjeneste, eller mere lejlighedsvis eller ved de møder, som livet lader os møde hinanden igennem.

Måske puster denne Corona-tid til det hos jer, som den gør det hos mig - længslen efter at være sammen – sammen! I samme rum. Både i kirkerummet såvel som udenfor.

Bedste hilsner

Jeres nye præst

Anette (Rask Hollesen)

